

DEN UTSTAKADE
KURSEN

FÖR UTBILDNINGEN I KYRKAN

President J Reuben Clark jr

DEN UTSTAKADE

KURSEN

FÖR UTBILDNINGEN I KYRKAN

President J Reuben Clark jr

*Tal till
seminarie- och
institutedare på
Brigham Young-universitetets
sommarskola
i Aspen Grove, Utah, den 8 augusti 1938*

Framställd av Kyrkans utbildningsverksamhet

Utgiven av
Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
Salt Lake City, Utah

Reviderad upplaga ISBN 91-86880-76-4

© 1992, 1994 Intellectual Reserve, Inc.

Med ensamrätt

Uppdaterad 2004

Printed in Germany

Engelskt original godkänt: 8/04

Godkänt för översättning: 8/04

Originalalets titel: *The Chartered Course of the Church in Education*

32709 180 Swedish

Kära kollegor!

Bara ett fåtal ting är värda att läsas en andra gång — det är ovanligt med något som har en sådan bestående kvalitet att man läser det många gånger och att det fortsätter att inspirera en andra eller tredje generation. President J Reuben Clarks tal "Den utstakade kursen för utbildning i kyrkan" tillhör den senare gruppen och har ompublicerats så att dess grundläggande principer ska kunna fortsätta att inspirera och motivera personalen inom Kyrkans utbildningsverksamhet.

President Clarks sammanställning av lärarnas ansvar för kyrkan och dess uppgift och för elevernas andliga behov är relevant, innehållsrik och inspirerande.

Må detta häfte påminna oss om, att fastän det kan fordra stor moralisk styrka och andligt mod att tillämpa dessa pålar president Clark slagit ned, så förblir de starka och fasta. Kanske är det dags för alla som undervisar att på nytt kontrollera var de befinner sig och se om de grundläggande principer och målsättningar som framställs i "Den utstakade kursen" helt tillämpas.

Med hjärtlig hälsning
Administrationskontoret

Som skolpojke fascinerades jag av den stora debatten mellan de två giganterna Webster och Hayne. Skönheten i deras språk, det storslagna i Websters ädla uttryck för patriotism, förutsägelsen om kommande strider för att klara frihet från slaveri, allt rörde mig mycket djupt. Debatten gällde från början den resolution som handlade om allmän mark. Den utvecklades till att behandla stora grundläggande problem med de konstitutionella lagarna. Jag har aldrig glömt inledningen till Websters svar, varigenom han förde denna debatt, som kommit så långt på avvägar, tillbaka till dess ursprungliga område. Det stycket lyder:

Herr president! När sjöfararen har kastats omkring av hårt väder under många dagar på ett okänt hav, är det naturligtvis så att han vid första uppehåll i stormen, vid första glinten av solen, tar sin latitud och tar reda på hur långt elementen drivit honom ur kurs. Låt oss ta efter denna klokhet och, innan vi driver vidare på debattens vågor, återkomma till den punkt som vi avvek från, så att vi åtminstone kan gissa var vi nu är. Jag ber att resolutionen läses upp.

Nu skyndar jag mig att uttrycka förhoppningen att ni inte ska tro att det här är en liknande tilldragelse eller att jag tror att jag är en Daniel Webster. Om ni skulle tro dessa saker — någon av dem — skulle ni göra ett stort misstag. Jag medger att jag är gammal, men jag är inte så gammal. Men Webster tycktes förespråka ett så klokt tillvägagångssätt för tillfällen då man efter att ha förrirat sig i hög sjö eller i vildmark behöver anstränga sig för att komma tillbaka till utgångspunkten, att jag tror ni skulle ursäktas att om jag tog fram och på något sätt använde samma metod för att upprepa några av de mer framträdande och väsentliga grunderna för vår kyrkas skolutbildning.

Dessa grundprinciper är för mig följande:

Kyrkan är Guds organiserade prästadöme. Prästadömet kan existera utan kyrkan, men kyrkan kan inte existera utan prästadömet. Kyrkans uppgift är för det första att undervisa, uppmuntra, bistå och skydda den enskilda medlemmen i hans strävan att leva ett fullkomligt liv, timligt och andligt, så som det fastställts i evangelierna av Mästaren: "Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig." (Matteus 5:48) För det andra ska kyrkan bevara, undervisa, uppmuntra och skydda, timligt och andligt, medlemmarna som grupp i deras efterlevnad av evangeliet. För det tredje ska kyrkan med kraft förkunna sanningen och kalla alla människor till att omvända sig och leva i lydnad mot evangeliet, för varje knä måste böjas och varje tunga bekänna. (Se Mosiah 27:31.)

I allt detta finns det för kyrkan, och för var och en av dess medlemmar, två primära ting som inte får förbises, glömmas, fördunklas eller överges:

För det första att Jesus Kristus är Guds Son, Faderns Enfödde i köttet, världens Skapare, Guds Lamm, Offret för världens synder, Försonaren för Adams överträdelse. Att han blev korsfäst, att hans ande lämnade hans kropp, att han dog, att han lades i graven, att hans ande på den tredje dagen återförenades med hans kropp, som åter blev en levande varelse, att han uppväcktes ur graven som en uppståndna varelse, en fullkomlig varelse, den förste som uppstod. Att han senare uppsteg till Fadern, och att på grund av hans död och genom hans uppståndelse kommer varje människa som fötts till världen sedan begynnelsen bokstavligen att uppstå på samma sätt. Denna lära är lika gammal som världen. Job förkunnade:

*När sedan denna min sargade hud är borta, skall jag i mitt kött skåda Gud.
Jag själv skall få skåda honom, med egna ögon skall jag se honom, inte med någon annans. (Job 19:26–27)*

Den uppståndna kroppen är en kropp av kött och ben och ande, och Job uttalade en stor och evig sanning. Dessa säkra fakta, och alla andra fakta som nödvändigtvis hör samman med dessa, måste alla uppriktigt omfattas, med full tro, av varje medlem i kyrkan.

Det andra av de två ting som vi alla måste ha full tro på, är det faktum att Fadern och Sonen verkligen visade sig för profeten Joseph i en syn i en lund, att andra himmelska syner följde för Joseph och andra, att evangeliet och det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden verkligen återställdes till jorden efter att ha förlorats på grund av den ursprungliga kyrkans avfall, att Herren på nytt upprättade sin kyrka genom Joseph Smith, att Mormons bok är precis vad den gör anspråk på att vara, att profeten fick många uppenbarelser till vägledning, uppbyggelse, organisation och uppmuntran för kyrkan och dess medlemmar, att profetens efterträdare, som på samma sätt kallats av Gud, har fått uppenbarelser då kyrkans behov krävt det, och att de också i fortsättningen kommer att få uppenbarelser då kyrkan och dess medlemmar, under det att de efterlever de sanningar de redan har, står i behov av mer, att detta i sanning är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, och att dess grundläggande tro är de lagar och principer som fastställs i Trosartiklarna. Också dessa fakta, och vart och ett av dem, tillsammans med allt som nödvändigtvis innefattas i eller kommer av dessa, måste bestå, oförändrade, omodifierade, utan utspädning, bortförklaring, ursäkt eller undvikande, de får inte bortförklaras eller undngömmas. Utan dessa två stora trosuppfattningar skulle kyrkan upphöra att vara kyrkan.

Ingen person som inte accepterar fullheten i dessa lärdomar om Jesus från Nasaret eller om evangeliets och det heliga prästadömet återställelse är en sista dagars helig. De hundratusentals trofasta,

gudfruktiga män och kvinnor som kyrkans medlemmar består av tror på dessa ting helt och fullt, och de stöder kyrkan och dess institutioner på grund av denna tro.

Jag har framställt dessa ting därför att de är latituden och longituden för kyrkans faktiska läge och position, både i denna värld och i evigheten. Då vi känner till vår verkliga position kan vi ändra vår inriktning om den behöver ändras, vi kan på nytt fastställa vår rätta kurs. Och i detta gör vi klokt i att erinra oss att Paulus sade:

Men om det än vore vi själva eller en ängel från himlen som predikade evangelium för er i strid med vad vi har predikat, så skall han vara under förbannelse. (Galaterbrevet 1:8)

Med hänsyftning på det tidigare likartade exemplet beträffande Webster och Hayne, så har jag nu avslutat uppläsningen av den ursprungliga resolutionen.

Som jag redan nämnt ska jag säga något om den religiösa utbildningen av kyrkans ungdom. Jag ska samla det jag har att säga under två huvudrubriker — eleven och läraren. Jag ska tala mycket rakt på sak, för vi har passerat det stadium då det är klokt av oss att tala med dunkla ord och inlindade fraser. Vi måste säga klart vad vi menar, för det gäller våra ungdomars framtid, både här på jorden och i livet härefter, liksom också hela kyrkans välfärd.

Den stora majoriteten av kyrkans ungdomar, era elever, är sunda i sina tankar och känslor. Det huvudsakliga problemet är att bevara dem sunda, inte att omvända dem.

Kyrkans ungdomar hungrar efter andliga ting. De är angelägna att lära sig evangeliet och de vill få det öppenhjärtigt, outspätt. De vill lära sig om de fundamentala principer jag just framställt — om vad vi tror på. De vill få vittnesbörd om deras sanning. De tvivlar inte nu utan frågar, söker sanningen. Tvivel får inte inplanteras i deras hjärtan. Stor är bördan för och fördömsen över den lärare som sår tvivel i en tillitsfull själ.

Dessa elever längtar efter den tro som deras fäder och mödrar har. De vill få den i dess enkelhet och renhet. Det är verkligen få som inte sett manifestationerna av dess gudomliga kraft. De önskar inte bara vara förmånstagare till denna tro, utan de vill själva kunna framkalla dess verkningar.

De vill tro på evangeliets förordningar. De önskar förstå dem i så stor utsträckning som möjligt.

De är beredda att förstå den sanning som är lika gammal som evangeliet och som uttrycktes på följande sätt av Paulus (en mästare i logik och metafysik, ööverträffad av de moderna kritiker som nedvärderar all religion):

Vem vet vad som finns i människan utom människans egen ande? Så vet heller ingen vad som är i Gud utom Guds Ande. Men vi har inte fått världens ande, utan den Ande som är från Gud, för att vi skall veta vad vi har fått av Gud. (Första Korintierbrevet 2:11–12)

De som lever efter sin köttsliga natur tänker på det som hör till köttet, men de som lever efter Anden tänker på det som hör till Anden. (Romarbrevet 8:5)

Var jag vill säga är detta: vandra i Anden, så kommer ni inte att göra vad köttet begär.

Ty köttet söker det som är emot Anden och Anden söker det som är emot köttet. De två strider mot varandra för att hindra er att göra det ni vill.

Men om ni leds av Anden, står ni inte under lagen. (Galaterbrevet 5:16–18)

Våra ungdomar förstår dessutom den princip som förkunnas i nutida uppenbarelse:

I kunnen icke nu med edra naturliga ögon se Guds avsikter med avseende på det som skall komma härefter och den härlighet, som följer på mycken bedrövelse. (L&F 58:3)

Genom Andens kraft öppnades våra ögon och vårt förstånd upplystes, så att vi kunde se och förstå det som tillhör Gud ...

Medan vi övervägde detta, rörde Herren vid vårt förstånds ögon och de öppnades, och Herrns härlighet kringstrålade oss.

Vi sågo Sonens härlighet på Faderns högra sida och mottogo av hans fullhet.

Vi sågo de heliga änglarna och dem som voro helgade framför tronen, tillbedjande Gud och Lammet. Och de tillbedja från evighet till evighet.

Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna, och att deras invånare äro söner och döttrar, födda åt Gud ...

Medan vi ännu voro i anden, befallde Herren oss, att vi skulle skriva ned synen. (L&F 76:12, 19–24, 28)

Dessa elever är också beredda att förstå det som Moses menade när han tillkännagav:

Men nu hava mina egna ögon skådat Gud; dock icke mina naturliga utan mina andliga ögon, ty mina naturliga ögon kunde icke hava skådat, ty jag skulle hava förvissnat och dött i hans närvaro, men hans härlighet vilade över mig och jag skådade hans ansikte, ty jag var förklarad inför honom. (Moses 1:11)

Dessa elever är beredda att tro och förstå att allt detta är en fråga om tro, som inte kan förklaras eller förstås av mänskligt förnuft, och förmodligen inte genom något experiment av känd fysisk vetenskap.

Dessa elever är (för att uttrycka det kort) beredda att förstå och tro att det finns en sinnevärld och en andlig värld, att det som till-

hör sinnevärlden inte förklarar det som hör den andliga världen till, att det som hör till den andliga världen inte kan förstås med hjälp av det som tillhör sinnevärlden, att man inte förnuftsmässigt kan förklara andliga ting, därför att, för det första, det som tillhör Anden inte är tillräckligt känt och förstått, och för det andra, därför att det begränsade sinnet och förståndet inte kan fatta eller förklara oändlig visdom och slutgiltig sanning.

Dessa elever vet redan att de måste vara "ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och dygdiga och ... göra gott mot alla", och att "vi söker efter allt som är dygdigt, älskligt, prisivärt och gott" (Trosartiklarna 1:13) — de har fått undervisning om detta redan från födelsen. De bör på alla lämpliga sätt uppmuntras att efterleva detta som de vet är sant, men de behöver inte ha ett års undervisning för att de ska tro på och känna till detta.

Dessa elever inser fullständigt ihålligheten i lärdomar som skulle göra evangeliets plan enbart till ett etiskt system. De vet att Kristi lärdomar är i högsta grad etiska, men de vet också att de är mer än så. De kommer att förstå att etik i huvudsak hör samman med handlingarna i detta liv, och att göra evangeliet enbart till ett etiskt system, är att bekänna brist på tro, eller otro, ifråga om livet härefter. De vet att evangeliets lärdomar inte bara gäller detta liv, utan också det liv som ska komma, med dess frälsning och upphöjelse som det slutliga målet.

Dessa elever hungrar och törstar, liksom deras fäder före dem, efter ett vittnesbörd om det som hör Anden till och livet härefter, och eftersom de vet att man inte förnuftsmässigt kan förklara evigheten, söker de tro och den kunskap som följer på tro. De känner, genom Anden som de har, att det vittnesbörd de söker alstras och får näring av andras vittnesbörd, och för att få detta vittnesbörd som de söker, är en rättfärdig, gudfruktig människas levande, brinnande, uppriktiga vittnesbörd om att Jesus är Kristus och att Joseph var Guds profet, värt lika mycket som tusen böcker och föredrag som syftar till att degradera evangeliet till ett etiskt system eller som söker att förnuftsmässigt förklara oändligheten.

För tvåtusen år sedan sade Mästaren:

*Vem bland er ger sin son en sten, när han ber om bröd,
eller en orm, när han ber om en fisk? (Matteus 7:9–10)*

Dessa elever, födda inom förbundet, kan förstå att ålder och mognad och intellektuell utbildning inte på något sätt eller i någon grad är nödvändigt för att stå i förbindelse med Herren och hans Ande. De känner till berättelsen om den unge Samuel i templet, om hur Jesus vid tolv års ålder förbryllade de lärde i templet, om hur Joseph vid fjorton års ålder såg Gud Fadern och Sonen i en av de härligaste syner som en människa någonsin sett. De är inte som korintierna, om vilka Paulus sade:

Mjölk gav jag er att dricka. Fast föda fick ni inte. Den tålde ni ännu inte, och det gör ni inte nu heller. (Första Korintierbrevet 3:2)

De är snarare som Paulus själv, då han förklarade för samma korintier:

När jag var barn, talade jag som ett barn, tänkte jag som ett barn, och förstod jag som ett barn. Men sedan jag blivit man, har jag lagt bort det barnsliga. (Första Korintierbrevet 13:11)

När dessa elever kommer till er, arbetar de andligen på en mognad som de kommer att nå tidigt, om ni bara förser dem med den rätta födan. De kommer till er med andlig kunskap och erfarenhet som världen inte känner till.

Detta gäller era elever och vad de är och vad de förväntar sig och vad de har förmåga till. Jag säger till er det som några av er som är lärare har berättat för mig och som många av era ungdomar har sagt mig.

Får jag nu säga några ord till er lärare? För det första finns det varken anledning till eller försvar för vår kyrkas hjälpmedel och institutioner för religiös undervisning och utbildning, om inte ungdomarna undervisas om och fostras i evangeliets principer, och med de två viktiga beståndsdelarna att Jesus är Kristus och att Joseph var Guds profet. Att ge eleverna undervisning om etiska principer är inte tillräcklig orsak till att ha seminarier och institut. De allmänna skolorna undervisar i etik. Eleverna i seminarier och institut ska naturligtvis undervisas om de allmänna normerna för ett gott och rättfärdigt leverne, för de utgör en del, och en viktig del, av evangeliet. Men de stora grundsatsen som hör samman med evigt liv, prästadömet, uppståndelsen och mycket annat som rör detta, går långt bortom dessa rättesnören för ett gott liv. Dessa stora grundsatsen måste ungdomarna också undervisas om. Det är dessa som ungdomarna först vill lära sig om.

Det första som krävs av en lärare för att undervisa om dessa principer är ett personligt vittnesbörd om att de är sanna. Ingen lärdom, inga studier och inget antal akademiska betyg kan ersätta detta vittnesbörd, som är det absoluta kravet på en lärare i vår kyrkas skolsystem. Ingen lärare som inte har ett verkligt vittnesbörd om sanningen i evangeliet, så som det uppenbarats för de sista dagars heliga och så som de tror på det, och ett vittnesbörd om att Jesus är Guds Son och Messias, och om Joseph Smiths gudomliga mission — inklusive, i all dess realitet, den första synen — har någon plats i kyrkans skolsystem. Om det finns någon sådan, och jag hoppas och ber att det inte gör det, bör han genast avgå. Om utbildningschefen känner till någon sådan och denne inte avgår, bör utbildningschefen begära att han avgår. Första presidentskapet väntar sig att denna utrensning görs.

Detta innebär inte att vi skulle kasta ut sådana lärare från kyrkan — inte alls. Vi ska börja arbeta med dem i kärlek, med allt tålmod och långmodighet, för att vinna dem till den kunskap som de som gudfruktiga män och kvinnor är berättigade till. Men detta innebär att vår kyrkas skolor inte kan bemannas av oomvända lärare som saknar vittnesbörd.

Men för er lärare är det inte tillräckligt att enbart ha ett vittnesbörd. Ni måste dessutom ha en av de mest sällsynta och dyrbara egenskaperna i människans karaktär — moraliskt mod. För utan moraliskt mod att förkunna sitt vittnesbörd, när det eleverna först efter sådan utspädning att det blir svårt, eller omöjligt, för dem att upptäcka det, och den andliga och psykologiska effekten av ett svagt och vacklande vittnesbörd kan rentav bli skadlig istället för till hjälp.

Den framgångsrika seminarie- eller institutläraren måste också ha en annan av de sällsynta och värdefulla karaktäregenskaperna, en tvillingbror till moraliskt mod och som ofta förväxlas med det. Jag menar intellektuellt mod — modet att intyga principer, övertygelser och trosuppfattningar som kanske inte alltid anses överensstämma med sådan kunskap, vetenskaplig eller annan, som läraren eller hans skolkollegor kanske anser att de har.

Det är inte okänt med fall där människor som anses troende och som innehar ansvarsfulla ställningar, har ansett att de, eftersom de genom att intyga sin fullständiga tro skulle kunna ådra sig sina icke-troende kollegors hån, antingen måste modifiera eller bortförklara sin tro, eller på ett destruktivt sätt späda ut den, eller till och med låtsas förkasta den. Sådana är hycklare mot sina kollegor och mot sina trosfränder.

Någon att tycka synd om (inte förakta, som somliga skulle anse) är den man eller kvinna som, då han har sanningen och vet om det, finner det nödvändigt att antingen förneka sanningen eller kompromissa för att kunna leva tillsammans med eller bland icke-troende utan att utsätta sig för, som han förmodar, deras ogillande eller förlöjligande. Hans situation är verkligen tragisk, för faktum är att allt sådant förkastande och fördunklande till slut medför just det straff som den viljesvaga sökte undvika. För det finns ingenting som världen värdesätter och beundrar så mycket som den människa som har en rättfärdig övertygelse och som står för den under alla omständigheter. Det finns ingenting som världen föraktar mer än den människa som, då hon har en rättfärdig övertygelse, antingen smyger iväg från den, överger den eller förnekar den. Att bortförklara, vantolka, kringgå eller undvika eller, i synnerhet, förkasta eller förneka de stora fundamentala lärdomarna i den kyrka som

han säger sig tro på, är för varje sista dagars helig psykolog, kemist, fysiker, geolog, arkeolog eller varje annan vetenskapsman att ljuga för sitt intellekt, att förlora självrespekten, att bringa sorg bland sina vänner, att krossa sina föräldrars hjärtan och bringa skam över dem, att besudla kyrkan och dess medlemmar och att förverka deras respekt och ära som han, genom sitt handlande, sökt vinna som vänner och hjälpare.

Jag hoppas och ber att det inte må finnas någon sådan bland lärarna inom kyrkans skolsystem, men om det gör det, oavsett var, måste de gå samma väg som läraren utan vittnesbörd. Förställning och svepskäl och undanflykter och hyckleri har inte, och kan inte ha, någon plats i kyrkans skolsystem eller i våra ungdomars karaktärsuppbyggnad och andliga tillväxt.

En annan sak som måste bevakas i vår kyrkas institutioner är detta: Det får inte vara möjligt att inneha andliga förtroendeposter för personer som inte själva är omvända utan i själva verket icke-troende, och som söker få våra ungdomars, och även våra äldres, trosuppfattningar, utbildning och aktiviteter att avvika från de vägar de bör följa till andra stigar för utbildning, trosuppfattningar och aktiviteter som (även om de leder dit den icke-troende skulle vilja komma) inte för oss till platser dit evangeliet skulle föra oss. Att detta lugnar samvetet på den icke-troende som föreskriver det har ingen betydelse. Det är ett förtroendesvek av grövsta slag, och det finns alltför stort skäl att tro att det har hänt.

Jag önskar nämna som en varning en annan sak som har hänt i andra organisationer, så att inte samma sak händer inom kyrkans utbildningssystem. Vid mer än ett tillfälle har våra medlemmar vänt sig till annat håll för att få särskild utbildning inom vissa områden. De har fått utbildningen, som antagligen var den allra senaste, de modernaste åsikterna. Sedan har de tagit detta med sig och serverat det till oss utan någon tanke på om vi behövde det eller inte. Jag avstår från att nämna välkända och förmodligen lätt igenkännliga exempel på detta. Jag vill inte såra några känslor.

Men innan vi prövar de senaste idéerna inom något område som gäller tänkesätt, utbildning, aktivitet eller vad som helst, bör experterna bara stanna upp och betänka, att hur efterblivna de än tycker att vi är, och hur efterblivna vi än kanske verkligen är i vissa saker, är vi inom andra områden långt framme, och därför kan dessa nya metoder vara gamla, eller till och med utagerade, hos oss.

I allt som hör samman med samhällsliv och samhällsverksamhet i allmänhet, sunda nöjen och sund underhållning för olika grupper, nära anknuten och omsorgsfullt ledd religionsutövning och kyrklig

verksamhet, en positiv, klar, trosbefrämjande andlighet, en verklig, praktisk vardagsreligion, en stark önskan om och ett intensivt upplevt behov av tro på Gud, är vi i främsta ledet under mänsklighetens fram-marsch. Innan man bemödar sig om att inympa nya idéer hos oss, bör experterna vänligen betänka om de metoder som används för att påverka till samhällsanda eller bygga upp religiös verksamhet bland grupper som är i förfall och kanske döda för dessa ting, är helt tillämpliga på oss, och om inte deras ansträngningar att pracka på oss dessa är mycket otidsenliga.

Att till exempel tillämpa på våra andligt sinnade och religiöst vakna ungdomar en plan som utarbetats för att ge undervisning om religion till ungdomar som inte har något intresse för det som hör Anden till, skulle inte bara underlåta att fylla våra faktiska religiösa behov, utan skulle ha en benägenhet att förstöra de bästa egenskaper som våra ungdomar nu har.

Jag har redan påpekat att våra ungdomar inte är barn i andligt avseende. De är långt framme jämfört med världens normala andliga mognad. Att behandla dem som barn i andligt avseende, så som världen skulle kunna behandla samma åldersgrupp, är därför och på samma sätt en anakronism. Jag säger än en gång, att det finns nästan inga ungdomar som kommer in genom er seminarie- eller institutdörr som inte medvetet dragit nytta av andliga välsignelser, eller som inte sett bönen verksamma kraft, eller som inte bevittnat trons kraft till att bota de sjuka, eller som inte sett andliga utgjutelser som världen i stort i vår tid är okunnig om. Ni behöver inte smyga fram bakom dessa andligt erfarna ungdomar och viska religion i deras öron. Ni kan komma rätt fram, ansikte mot ansikte, och tala med dem. Ni behöver inte kamouflera religiösa sanningar med ett hölje av världsliga ting. Ni kan ge dem dessa sanningar oförbehållsamt, i deras naturliga form. Det kanske visar sig att ungdomarna inte är mer rädda för dem än ni är. Det finns inget behov av gradvisa tillvägagångssätt, av "godnattsagor", av bortklemmande, av beskyddande, eller av något av de andra barnsliga påhitten som används för att nå de andligt oerfar-na och nästan helt andligt döda.

Ni lärare har en stor uppgift. Som lärare står ni på utbildningsväsendets högsta topp, för vilken undervisning kan ifråga om oskattbart värde och långtgående verkan jämföras med den som handlar om människan sådan hon var under gårdagens evighet, sådan hon är i jordelivet i dag, och sådan hon kommer att vara för evigt i morgon. Inte bara tiden, utan evigheten är ert arbetsfält. Frälsning inte bara för er själva, utan för dem som kommer inom ert tempels område, är den välsignelse ni söker, och som ni, om ni gör er

plikt, kommer att uppnå. Så lysande er härlighets krona kommer att vara, med varje frälst själ som en inlagd ädelsten på den.

Men för att få denna välsignelse och för att bli krönt på detta sätt måste ni, jag säger det än en gång, måste ni undervisa om evangeliet. Ni har inget annat åliggande och inget annat skäl till er närvaro inom kyrkans skolsystem.

Ni har intresse av sådant som är enbart kulturellt och av sådant som gäller enbart världslig kunskap, men, jag upprepar det igen för att ge eftertryck, ert viktigaste intresse, er förnämsta och nästan enda plikt är att undervisa om Herren Jesu Kristi evangelium så som det har uppenbarats i dessa sista dagar. Ni ska undervisa om detta evangelium och använda som ert källmaterial och er auktoritet kyrkans standardverk och deras ord vilka Gud har kallat att leda sitt folk i dessa sista dagar. Ni ska inte, oavsett er ställning, låta era egna speciella filosofier göra intrång i ert arbete, oavsett källan eller hur behagliga eller förnuftiga de än tycks vara för er. Att göra det vore att ha lika många olika kyrkor som vi har seminarier — och det innebär kaos.

Ni ska inte, oavsett er ställning, ändra kyrkans lärosatser eller modifiera dem, så som de förklaras i kyrkans standardverk och av dem som har myndighet att tillkännage Herrens sinne och vilja för kyrkan. Herren har förkunnat att han är "densamme i går, i dag och evinnerligen". (Andra Nephi 27:23)

Jag uppmanar er att inte falla för det barnsliga misstaget, som är så vanligt nu, att tro att bara för att människan har kommit så långt i att tämja naturens krafter och använda dem i sin tjänst, har Andens sanningar ändrats eller omformats. Det är ett viktigt och påtagligt faktum att människans bemästrande av andliga ting inte hållit jämna steg med hennes bemästrande av materiella ting. Motsatsen tycks ibland vara fallet. Människans förmåga att dra slutsatser har inte motsvarat hennes förmåga att spekulera. Kom alltid ihåg och håll troget fast vid den stora sanningen i Herrens förbön:

Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden, och den som du har sänt, Jesus Kristus. (Johannes 17:3)

Detta är en slutgiltig sanning, liksom alla andliga sanningar. De förändras inte genom upptäckten av ett nytt grundämne, en ny radiovåg, inte heller genom att med några sekunder, minuter eller timmar överträffa ett hastighetsrekord.

Ni ska inte undervisa om världens filosofier, forntida eller nutida, hedniska eller kristna, för det tillhör de allmänna skolorna. Ert enda område är evangeliet, och det är obegränsat i sin egen sfär.

Vi betalar skatt som stöder dessa statliga institutioner, vilkas uppgift och verk det är att undervisa om konst, vetenskap, litteratur, historia, språk och så vidare genom hela den världsliga läroplanen. Dessa institutioner ska utföra detta arbete. Men vi använder

kyrkans tiondemedel till att bedriva verksamheten inom kyrkans skolsystem, och dessa medel ges med heligt förtroende. Kyrkans seminarier och institut ska undervisa om evangeliet.

Under det att jag på detta sätt anger denna uppgift gång på gång, och med sådan ständig enträgenhet som jag har visat, är jag helt medveten om att utförandet av uppgiften kan inbegripa "håltimmarmar" för våra seminarier och institut. Men vår kurs är klar. Om vi inte kan undervisa om evangeliet, kyrkans lärosatser och kyrkans standardverk, allt detta, på "håltimmarmar" i våra seminarier och institut, då måste vi räkna med att ge upp "håltimmarna" och försöka utarbete någon annan plan för att utföra evangeliearbetet i dessa institutioner. Om det blir omöjligt att utarbete någon annan plan, ställs vi inför att överge seminarierna och instituten och återvända till kyrkans högskolor och akademier. Vi är inte nu säkra på, med tanke på utvecklingens gång, att dessa någonsin borde ha övergetts.

Vi är nämligen säkra på denna punkt, att vi inte ska känna oss berättigade att anslå en enda ytterligare tiondedollar till att uppehålla våra seminarier och institut om de inte kan användas till att undervisa om evangeliet på det föreskrivna sättet. Tiondet representerar alltför mycket hårt arbete, alltför mycket självförnekelse, alltför mycket uppoffring, alltför mycket tro, för att användas till att ge kyrkans ungdomar färglös undervisning om grundläggande etik. Detta beslut och denna situation måste vi beakta när nästa budget behandlas. När jag säger detta talar jag för första presidentskapet.

Allt som sagts beträffande den religiösa undervisningens karaktär och de följder som enligt själva sakens natur måste bli resultatet av att misslyckas med att rätt undervisa om evangeliet, gäller i lika hög grad seminarier, institut och varje annan undervisningsinstitution som tillhör kyrkans skolsystem.

Första presidentskapet ber enträget om helhjärtad hjälp av och samarbete med alla er män och kvinnor som, genom ert arbete på eldlinjen, så väl känner till hur stort det problem är som vi ställs inför och som så avgörande och ingående påverkar våra ungdomars andliga hälsa och frälsning, liksom också hela kyrkans framtida välfärd. Vi behöver er, kyrkan behöver er, Herren behöver er. Var inte återhållsamma, håll inte tillbaka er hjälpende hand.

Som avslutning vill jag ge lärarna en enkel men uppriktig hyllning. Eftersom jag försörjde mig själv under min tid i skolan — gymnasiet, högskolan och min vidareutbildning — vet jag en del om den försakelse och uppoffring detta kräver, men jag känner också till tillväxten och tillfredsställelsen när vi når vårt mål. Så jag står här med kunskap om hur många, kanske de flesta av er, har nått er nuvarande ställning. Dessutom försökte jag en tid, utan stör-

re framgång, att undervisa i en skola, så jag känner också till känslorna hos dem av oss lärare som inte lyckas så bra och måste fortsätta med lågstadiet.

Jag känner till vilken ersättning ni för närvarande får och hur synnerligen knapp den är — alldeles, alldeles för knapp. Jag önskar ur djupet av mitt hjärta att vi kunde göra den större, men åderlåtningen av kyrkans resurser för utbildning är redan så stor att jag i ärlighetens namn måste säga att det inte finns någon omedelbar utsikt till förbättring. Vår budget för detta skolår är 860 000 dollar, eller nästan 17 procent av den beräknade totala kostnaden för hela kyrkans verksamhet, inberäknat utgifter för allmän administration, stavar, församlingar, grenar samt missioner, för alla ändamål, inklusive välfärd och välgörenhet. Jag önskar verkligen att jag kände mig säker på att folkets välstånd är så stort att de förvisso kan och vill betala tillräckligt med tionde för att göra det möjligt för oss att fortsätta med det vi nu gör.

Så jag hyllar er flit, er lojalitet, era uppoffringar, er villighet och iver att tjäna sanningens sak, er tro på Gud och hans verk och er uppriktiga önskan att göra det som vår ordinerade ledare och profet vill att ni ska göra. Och jag vädjar till er att inte göra misstaget att åsidosätta er ledares råd, eller underlåta att utföra hans önsningar, eller vägra att följa hans anvisningar. David fordom, som i hemlighet hade skurit av en liten flik av Sauls mantel, utropade med förkrossat hjärta:

"Herren förbjude att jag skulle göra detta mot min herre, mot Herrens smorde, att jag skulle räcka ut min hand mot honom. Han är ju Herrens smorde."
(Första Samuelsboken 24:7)

Må Gud alltid välsigna er i alla era rättfärdiga ansträngningar. Må han uppliva ert förstånd, öka er visdom, upplysa er genom erfarenhet, förläna er tålmod, barmhärtighet, och, som en av era dyrbaraste gåvor, förläna er gåvan att urskilja, så att ni verkligen kan skilja på rättfärdighetens anda och dess motsats när de kommer till er. Må han ge er tillträde till deras hjärtan som ni undervisar, och sedan få er att förstå att då ni inträder där står ni på helig plats som varken får förorenas eller befläckas, vare sig av falska eller förvrängda lärdomar eller av syndfulla missgärningar. Må han berika era insikter med kraft och förmåga att undervisa om rättfärdighet. Må er tro och era vittnesbörd växa, och er förmåga att uppmuntra och bygga upp dem hos andra bli större för varje dag — allt detta på det att Sions ungdomar må undervisas, uppbyggas och uppmuntras, så att de inte faller vid vägkanten utan fortsätter mot evigt liv, och att, då dessa välsignelser kommer till dem, ni också må välsignas genom dem. Och jag ber om allt detta i hans namn som dog för att vi måtte få leva, Guds Son, världens Återlösare, Jesus Kristus. Amen.

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

4 02327 09180 6

32709 180